

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Berk. — Cena glason: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa l. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vabila, naznanila itd., vrsta 1 l. — Celoletna naročnina 25 l. — Za inozemstvo 22.50 l.

Leto III.

GORICA, dne 10. avgusta 1924

št. 23.

Če bi se vsaka želja izpolnila...

Predragi vi bralci, le čujte, kaj zdajle vam tukaj povem... V deželo je prišel nov cirkus in »čudeže« kaže ljudem.

»Poglejte, tu je Matteotti«, a dvignem jaz samo rokó, izgine podoba neznana, saj nikdar ga tu ni bilo.

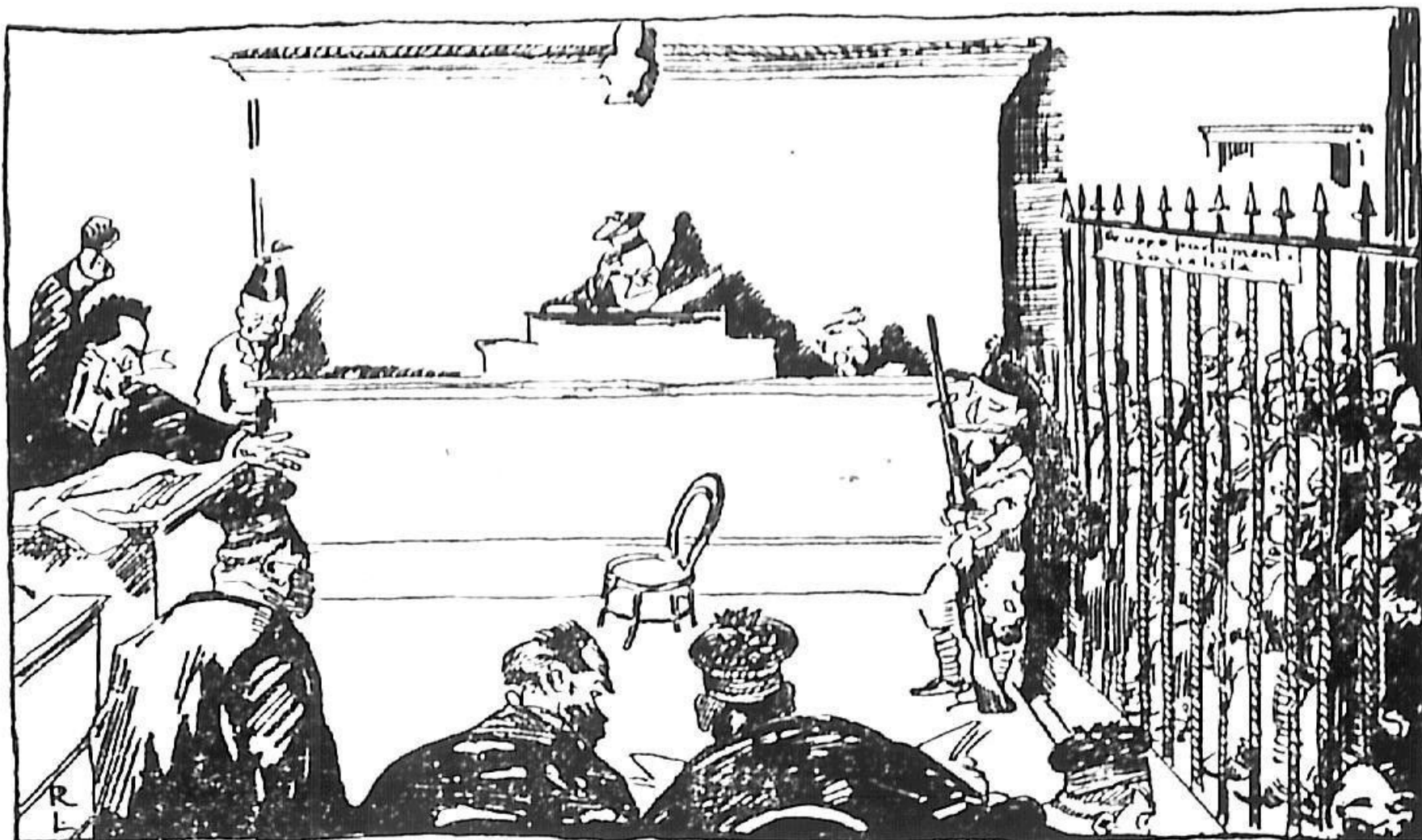
Le iščite v jezeru Vico, kopljite le tisoč grobov, pod roko čarovniško mojo postal on nevidna je snov.

Poglejte, so tukaj morilci. Kdo pravi, da to so že vsi? Najmanjše je usoda zadela, tako se pač vedno godi.

Od krivde so črni do mozga, in so oškropljeni s krvjó, so beli in čisti kot angel, če dvignem jaz svojo rokó.

Je res, da je mnenje okrutno vtaknilo v zadevo svoj nos, a najde najkrivdo na njih zdaj, obsodi naj jih, če je kos.

Če dvignem čarovniško rokó, se mnenje razblini se v nič, ogorčenje megla postane, izgine vsa množica prič.

To cirkus je naš Manganela, mu je Farinacci glavár, ne mara besednih dokazov, dokaz mu je udar na udar.

Ne briga ga niti Benito, on sam je, on sam je svoj kralj, bi morda na vladó se dvignil, če predenj Benito bi pal.

Po njem bi se slavna sodnija držala drugače grdó, sam Rossi bi bil za ministra, a v ječo vsi drugi zato.

Za trdno, železno ograjo naj se opozic'ja drži, saj ona najbrže je kriva, da več Matteottija ni.

Naj strogo jih straži De Bosco, naj ostro jih sodi sodnik, naj glave morilske odvzame za vedno nato jim krvnik.

Takó, če bi sanje napete spolnile se brž in vselej; a upamo — vodja države je moder kot bil je poprej.

Kdaj bo šele po veliki noči!

Veleposestniku Andreju Šau nekje v bližini Gorice je umrl eden izmed njegovih kmetov-kolonov, zapustivši mlado vdovo z otrokom. Rečeža so pokopovali baš na *Veliki pe-tek*. Vdova v črni ruti in v ena-kem krilu je bridko jokala in tarnala, še bolj radi tega, ker ni slišala žalostnega bingljanja onih dve malih zvončkov v nizkem stolpu kapelice na pokopališču. Vdova se je namreč bala, da bo njen pokojni mož hodil — strašit, ko ni bilo zvonjenja ob pogrebu. Njen gospodar jo je tolažil rekoč: »Ne joči vendar, Mica!

Dobrega moža si imela, priden je bil in skrben. Sevé, grunta ne boš mogla sama obdelovati, ampak se boš morala zopet omožiti tam enkrat po Veliki noči.« »Da, da,« odgovori žalostna vdova med ihtenjem, »ali kdaj bo šele po Veliki noči, ko me je samo tako rado strah po noči!«

Na tistega pa sem jaz tudi že mislila.

Premožen kmet leži na smrtni postelji. Duhovnik je bil ravno odšel in mlada žena je točila grenke solze v strahu, da izgubi dobrega mo-

ža in gospodarja. »Ne joči tako, ljuba žena, ko mi je tako hudo! Priporočam ti, da se vdaš v božjo voljo, in zvesto oskrbuj grunt in živino! Pa z našim dobrim, zvestim starim hlapcem in z eno samo deklo ne boš mogla izhajati, morala se boš zopet omožiti!« — »Ne govori tako, moj ljubi mož, jaz ti hočem ostati zvesta tudi po smrti. Rajši vzamen še enega hlapca!« »Kakor boš hotela, ljuba moja. Pa ako boš videla, da ne gre vse prav in da potrebuješ pridnega moža, vzemi sosedovega Tomaža: on je dober gospodar, ima lep grunt brez dolga...« — »Viš, viš, na tega pa sem jaz tudi že mislila.«

NA SODNIJI.

Sodnik: »Nikar ne tajite, kar priznajte, saj vas je orožnik zasačil, ko ste tožencu slasčili čevlje, ko je ta ležal pijan na klopi.«

Obtoženec: »Res je; toda jaz sem slišal, kako on strašno ječel v spanju in sem mislil, da ga čevlji žuli.«

KOKOŠI Z ZOBMI.

»Natakar, ta vaša piščeta so zelo slaba, trda, pozna se, da to niso nikaka piščeta, temveč stare kokoši.«

»Kako pa to poznate?«

»Po zobeh!«

»Res zanimivo. Saj kokoši nimajo zobe.«

»Imam jih pa jaz.«

Gorica, 10. avgusta 1924.

V Rimu so vzeli iz žepa nov paragraf, ki so ga poštno navili in v naše kraje spustili. Ta paragraf pravi, da Čuk na palci ne sme ne hiše graditi, ne ceste delati, ne materijala kopičiti, ne gozda sekati i. t. d. Ta paragraf je precej hud, tako kot kaka kislina. Enkrat je Gor. Stražo vpilnil, drugič ji pa glavo vzel.

Čuk na palci si glede paragrafa ni bil na jasnem. Da ne bo neljubih konsekvenc, se je podul v Videm. Poti ni znal, ker pa je dejal, da gre kupovat robo, so mu pot radi pokazali, »kam se ga gre noter.« Šel je k prefektu in je dejal:

»Gospod prefekt, ki ukazuje, kdaj naj sonce izide ali zaiide! Jaz sem Čuk na palci. Kako naj si glede moje osebe tolmačim nov paragraf?«

»Paragraf je jaseen,« je dejal prefekt.

»Da, paragraf je jaseen, a moj slučaj ni jaseen. Jaz stamujem v duplini. To je hiša in ni hiša, kakor se vzame. Včasih se selim. Tedaj podiram ali gradim, kakor se vzame. Stanujem v luknji in to je prepovedano, a zopet ta luknja ni pod zemljo in to zopet ni prepovedano. Tako drevo je napol posekano in gnjilo, kar je prepovedano in o mojem slučaju zopet ne vem, če je prepovedano. Kadar grem z doma ali pridem domov, naredim vsakokrat novo pot skozi zrak, to bi bilo prepovedano in zopet ne vem, če je to prepovedano. Gospod prefekt, rešite me dvomov, da bom lahko spal.«

Preblagorodni gospod prefekt se ni zamislil, ker je imel odgovor že na dlani, dejal je: »To je enostavno. Če Vas bodo prijeli in zaprli, tedaj vedite, da je tudi vaš slučaj vključen v paragraf. Če Vas bodo pustili na miru, znajte, da so Vas prezrli ali pa da Vaš slučaj ni kaznjiv.«

Te modrosti sem bil srčno vesel. Dobil sem recept, po katerem se najlažje razloži nejasnost paragrafov. Hotel sem ga sicer še vprašati, kako misli glede mravljinih cest, glede novih polževih hišic, glede krtovih podzemskih rovov, a mi je njegov odgovor vgasnil vso nevednost. Čuk na palci pa od tedaj čaka da ga aretirajo, če ga niso prezrli.

V Matteottijevem procesu je dejal eden izmed zločincev v svojo obrambo, da se niti list ne gane, če tega Bog noče. Ta duhovit zagovor dolži neposredno Boga na Matteottijevem umoru, samo da zakrije male bogove, ki baje niso povsem čisti, dasi Čuk na palci

tega ne verjame. Ker pa naši paragrafi in orožniki zaenkrat še ne sežejo v nebo, ne vemo, kako bo ta proces končal. Trdijo tudi, da so Matteottija umorili opozicijonci in kremonski podkralj Farinacci bi jih najraje postavil pred »kravavo rihto« in jih sodil z manganelo.

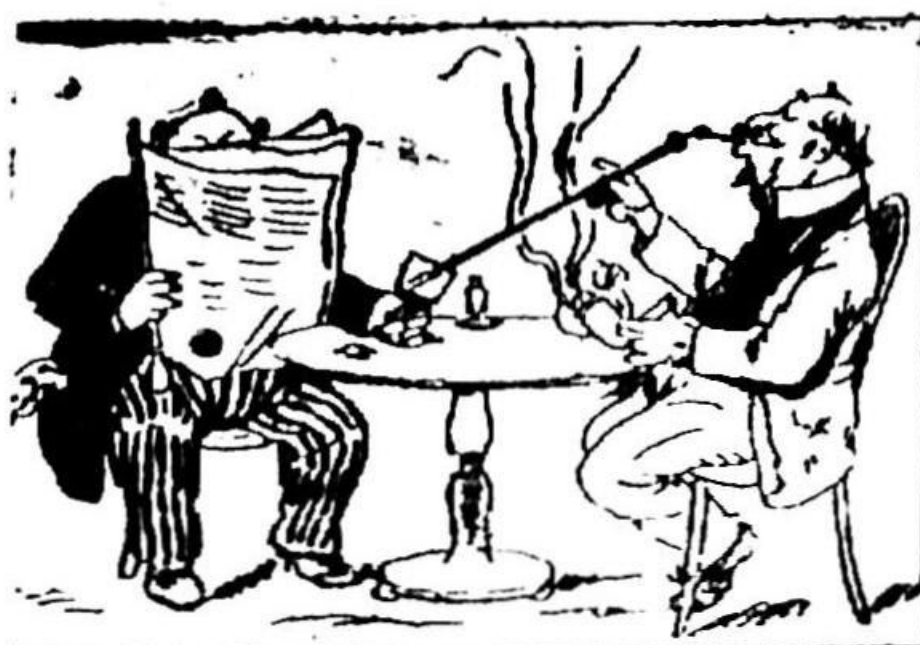
Mussolini je seveda dejal, da je del manganelo v podstrešje, a ni obul opankov.

Seveda je manganela tako velika, da iz podstrešja gleda in so škornji tako podkovanj, da manganelo ni treba.

Zadnjič je prisegla narodna milica. Kralj je čakal cel mesec, držal v rokah cvetico in trgal lističe: »Bo — ne bo — premišljuje — noče!« No, nazadnje je prisegla in bo udana ministrskemu predsedniku kakor tudi

ČUK NA PALCI.

Praktičen človek.

Kdor možgane v glavi nosi, kruha nikdar ta ne prosi.

Dnevnik iz Italije.

(Humoreska. Po P. Sch. Karlo.)

Benetke 12. avgusta.

S Kiti sva hodila po mestu. Ljudje so se začudeno ustavljali in naju ogledovali. Res je vzbujala pozornost! Pa sem jo tako prosil, naj vzame s seboj le najnavadnejše obleke. Rekla je, da nima navadnih. Najbrž je vzbujal toliko pozornost njen klobuk, ki je bil podoben loncu. Gizdalini, ki so hodili po cestah — v Benetkah po kanalih — so metali za njo besede, ki jih ne morem navesti, ker jih nisem razumel.

Šli smo mimo ulice, ki se je imenovala Kalle Baruh. Besedo Kalle smo še večkrat srečavali. »Kako smešno,« je vskliknila Kiti, »da je Kalle italijanska beseda, sem vedela, a da pomeni cesto, mi je novo.«

Na trgu Sv. Marka je obstala pred oknom nekega zlatarja. Niz biserov ji je padel v oči. Na vsak način jih je hotela imeti. Ker je namreč »prilika« ravno nanese. Toda ta »prilika« bi me stala 16.000 L. »Kiti,« sem rekel, »take stvari se boljše kupujejo v Ljubljani, tam so tudi boljše in bolj poceni.« — »Ah kaj!«, je zagodrnjala. »Saj te poznam. Če bi v Ljubljani kaj hotela, bi rekel, da moram v Benetke na sv. Marka trg. Avgust bi bil bolj ljubezniv kot ti.«

Poskušal sem jo pripraviti do tega, da ne bi vedno govorila o Avgustu, ki jo je snubil pred menoj. —

Benetke, 14. avgusta.

Čestokrat se je dalo spoznati na nji, da je bila nekoč modistinja. Danes zjutraj si je nataknila na glavo nekaj velikanskega. Bil je to najin skupni gumijasti umivalnik, ki sva

ga vzela s seboj na potovanje. »Kako mi pristaja?« je vprašala. »Če bi bila v Parizu, bi ga v Ljubljani uvedla kot najnovejšo pariško modo.« — »Imepitno,« sem zaklical. »Že vidim vse ljubljanske ulice pod tem pokrivalom. Klobuk iz lonca je propadel, živijo klobuki iz umivalnika!« Na staro benetansko vezenino je bila kar divja. V nekem oknu so ležali kosi, nekateri po 1000 L. Te je hotela imeti za vsako ceno. Same sitnosti imaš z žensko. Jokala je in mi uprizorila kratak prizor. Seveda se je zopet sklicevala na Avgusta. »Kiti,« sem rekel resno, »želim mojemu nasledniku, (da umrem preje nego ti, je gotovo), da bi tolikokrat slišal od tebe moje ime, kakor jaz Avgustovo.« Takrat pa je postala zopet ljubeznjiva in je rekla, da ne bo nikdar v svojem življenju ljubila nobenega razen mene. Dala mi je svojo častno besedo.

Da bi ji izbil vezenino iz glave, sva se peljala v Lido. Tu menda ni izložbenih oken. Sezona se je bližala svojemu koncu. Paviljon ob kopališču je bil slabo obiskovan. Kiti si je naročila ledu, pa ga niso imeli. Pričela je zmerjati. »Radi mene lahko ves Lido ukradejo. V Toplicah je bilo sto krat lepše.«

Ko smo se vračali, smo srečali damo z žalni obleki, ki ji je sledil majhen zamorček. Malček je imel kratke črne hlačke. »Ta izgleda, kakor kakšna reklama ljubljanskega trgovca z žalnimi oblekami,« je menila Kiti. »Ti mali,« se je obrnila k dečku. Ta se je obrnil »Kdo je ta dama pred teboj?« Zamorček jo je doholo, nerazumljivo gledal. Posrečilo se mi je, prepričati jo, da je to vdova Don Carlosa. »Kaj? Saj ta mora biti že davno mr-

tev.« Povedal sem ji, da tu ni govora o Schillerjevem Don Carlosu, temveč o španskem prestolonasledniku, ki je umrl radi tega, ker ga je zapustil njegov sin Saim. »Moj Bog, kako smešno,« je izrekla in se smejala. »Kam da se imenuje kak človek?« Opomnil sem jo, da mora spoštovati žalost in se bati jeze mladega zamorca: on bo pravi naslednik Otekov. »Res?« je vprašala. »O, ti brezmiselni angel, ti.«

Florenca 17. avgusta.

Bežali smo iz Benetk, ker nisem mogel več gledati bolelosti, ki jo je povzročala Kiti množica draguljev. Pri Bologni se je pripetil majhen dogodek. Kitiin kovčeg za klobuke je stal na poti. Vsi ljudje so se spodtikali ob njega. Nekemu spoštljivemu Angležu je padla celo njegova pipica iz zob. Postal je ves divji. Ker se pa nisem znal boksati, sem mu ponudil cigaro. Tedaj je postal zopet prijazen. Začela sta s Kiti pogovor. Bila je to neke vrste italijanska salata, kar je prišlo iz njiju ust. Kiti se je zdel ta človek krasen in lep, čeravno je spominjal na orang-utana. Bil je vsekakor skrbno opravljen. Kdor hoče napraviti utis na tako žensko kot je Kiti, si mora pustiti delati obleke pri angleškem krojaču.

Za italijansko umetnost je ostala Kiti popolnoma mrzla. Niti Venera v Uffici ji ni ugajala. »To naj bo medicinska Venera?« je menila. »Ta, sploh ni nikdar nosila naprsnika.« Pri konkurenci o lepoti bi dobila v resnici Venera le malo izgledov. Najbolj ji je ugajala palača Pitti. Dejala je, da jo spominja na dom. Njena mama da je imela psa, ki se je ravno tako imenoval.

18. avgusta.

Iz vrtov sili vonj oranž, iz hiš pa vonj čebul in iz ust lahko bi se imenoval Oršest in vendar bi dišal po česnu. Sploh: ljudje imajo tu čisto operetska imena. Nek čevljar se imenuje Caezar, nek tovarnar makaronov se imenuje Atila. Ko smo šli mimo Dantijevega spomenika, je rekla Kiti: »Resnično, to je znameniti komponist Dante Allegro.« Dobri otrok, saj vendar nima nobenega pojma. V restavraciji smo zopet našli na Angleža. Veselo smo se pozdravili. Morali bi le videti, kako je Master Finish — tako se je imenoval naš prijatelj — pregledoval skupaj s Kiti jedilni list. Končno je naročil kar na slepo srečo par porcijon pečenke, kar je gorko ukazal natakarju. Izkazalo se je, da je bilo le vime, pomislite vime nekega goveda. O, ta italijanska kuhinja ni za ubogo Kiti. In vedno se makarone tudi ne more jesti. »Za dober kosček mesa,« je dejala Kiti, »bi dala vsega Rafaela in Cinquecenta.« Povedal sem ji, da Cinquecento ni noben slikar, ampak le stoletje, v katerem se je najbolj razcvetela italijanska umetnost. Toda lepo sem

naletel! »Tvoj Cinquecento mi je vse skupaj ena figa.« je vskliknila. »raje glej, ljubi moj, da dobim kaj dobrega za v usta.« Precej truda smo imeli, predno smo jo jokajočo pomirili. Moral sem ji obljubiti, da zapustim takoj drugo jutro to lepo mesto.

Neapel. 20. avgusta.

Master Finish se nam je priključil. Stanovali smo v istem hotelu. Kako čudovita je vendar ta dežela in kdo pomisli na strahote potresa, če se mu di v tej okolici. Trta rodi bogato. Ljudje ne vedo kam s preobiljem. Liter vina stane 30 cent., je torej cenejši kot v Nemčiji pivo. V hotelih je seveda desetkrat dražje. Desetstotni odstotki so lep dobitek in bolj gotovi, kakor na afrikanskih zlatih poljanah.

Kiti je rojilo po glavi le belo vino iz otoka Išija. Toda ni ga mogla izgovoriti. Vedno je izgovarjala Ischia. Njena izobrazba je zelo pomanjkljiva. Da je kiparja Kanova zamenjavala s Kasanova, to bi že šlo. Toda siromašen utis je napravilo dejstvo, ko je elegantna dama rekla »muskete« mesto »moskiti« (komarji). Zastonj sem ji razlagal, da so »muskete« (puške) za streljanje, moskiti pa za zbadanje. Bila je zelo nejevolna in se je zila, da se moram v vsako stvar utikati. »Ti me ne ljubiš,« je ihtela »Mr. Finisch je veliko bolj ljubeznjiv do mene.« V resnici je bil naš prijatelj zelo pazljiv proti Kiti. Pri našal ji je cvetlic in čokolade. Čokolada je bila poleg vina iz otoka »Ischia« edino, kar ji je v tej deželi teknilo. Zavidala je Mr. Finischu, ker bo poju-tršnjem odpotoval v Marseille, da se poda od tam v Pariz. Prosil naju je, naj tudi midva greva z njim. Kakor da bi se šlo kar tja v en dan. Že potovanje po Italiji me je stalo ogromnega denarja. Če bi šel s Kiti v Pariz, lahko napovem bankrot. Zmerjala me je in mi rekla, da sem skopuh.

Neapel. 21. avgusta.

Celo noč nismo zatisnili o-česa: tako nas je mučilo vedno cvilenje. Kiti je bila vsa iz sebe. Stala je pred ogledalom in jokala; na njenem hrbtu je stala oteklina poleg otekline. »Te proklete »muskete«, je kričala »Moskiti« sem popravi-l. »In kar ne storijo dovolj »muskete«, je divjala nemote-no naprej »pa še te bolhe.« To je bila resnica. Kjer je bila v krogu ene milje kaka bolha, jo je imela Kiti. Mr. Finisch je menil, da ima preveč sladko kri.

Neapel. 22. avgusta.

Obiskal sem brez Kiti narodni muzej. Rekla je, da muzej ne more več vohati. Ko sem se vrnil v hotel, mi je od-dal vratar pismo. Odprl sem ga in sem bral:

»Ko dobiš te vrstice, sem jaz že na poti. Grem domov. Ne huduj se name; toda Italija, kakor vidiš, ni zame. Lakoto bi že prenesla. Toda bolhe in »muskete« so pa preveč. Ali

naj pustim, da se moje telo vniči? Kajti ti mi gotovo ne daš potem invalidske podpore. In tudi ne grem radi tistih korakov in radi tiste dragocene vezenine. Kajti jaz nočem ničesar opomašati in vedno te bom imela v dragocenem spominu

Tvoja hvaležna

Kiti.

Neapel. 23. avgusta.

Ves divji sem bežal na kolodvor. Vedel sem sicer, da je prepozno. Ona je morala že davno odpotovati. — In vendar ni odpotovala. Sedela je v

čakalnici na kolodvoru, zamudila tri vlake zaporedoma in — čakala name. »Vendar si prišel,« je dejala. »Ali si se premislil?« me je vprašala. Nisem je utegnil vprašati, ali misli glede korala ali glede vezenine. Hitel sem in kupil dva vozna listka naravnost domov. Proč od bolh, »muskete« in muzejev! Moja Kiti me je hvaležna spremljala.

Ljubljana, 26. avgusta.

Zdaj sem doma. Moja žena se je najedla in naspala. Zaobljubila se je, da ne gre v Italijo nikoli več. Jaz tudi ne.

Orožje.

On. Kakor sem slišal, se ti učiš igrati klavir.
Ona. Da. Vsaj eno orožje proti svojemu možu moram imeti.

Sv. Frančišek Ksaverski se imenuje nova knjiga, ki je izšla te dni v Gorici.

Sv. Frančišek Ksaverski stane L3.30 izvod

Sv. Frančišek Ksaverski se dobi v »Narodni Knjigarni, v Gorici, Via Carducci št. 7.

Ni mogoče izgrešiti.

Sekvestrirati ali ne
sekvestrirati...
Omel.

Prefekti imajo danes težko nalogo. Nov tiskovni zakon je izdan. Zakon pa je zato tu, da se ga izvaja. Treba je paziti nad listi. Treba jih je sekvestrirati.

Res je, da listi pišejo lahko tako, da niso nikoli sekvestrirani, da nikoli ne pridejo z zakonom v navskrižje. Pa kdo bo to verjel? Zakon je zato tu, da se ga prestopi. Ljudje navadno delajo samo to, kar je prepovedano. Prefekti in kvestorji pa pazijo na prestopke, jih kaznujejo in poročajo na pristojno mesto. In če na pristojno mesto ne pride poročil, da je bil zakon prekršen, kdo sedi v smoli. Prefekt. Na pristojnem mestu ne bodo verjeli, da časopisi niso prestopili ozkih mej zakona, verjeli pa bi v tem slučaju, da prefekti niso vršili svoje dolžnosti. Lo-

gično je tedaj, da je treba prestopke dobiti in liste sekvestrirati. To pa ni vselej lahko.

Če bi bil Čuk na palci »na oblasti«, bi uredil takole. Vzel bi vsak list posebej v pretres in štel na gumbе svoje suknje: črn, bel, črn, bel... Če bi list zadel na »črn«, bi ga zapisal v črne bukve, tega bi sekvestriral v bodoče; če bi list zadel na »bel«, bi se ne zmenil več zanj. (Kdo more brati vse liste?)

Usodo »črnih« listov bi uredil takole: »Sekvestriral bi le nekatere številke. In sicer vse št. 1, 3, 5, 7 itd. če zadenejo na deževno vreme. Vse številke 2, 4, 6, 8 itd. pa, če zadenejo na solčno vreme. Pri naglem menjanju vremena bi se lahko zgodilo, da bi par številke porušili bilo, ali pa ne bilo sekvestriranih. Vendar cele zadeve praktičnejše in z večjo matematično natančnostjo ni mogoče urediti. Vse bi šlo po gotovih zakonih usode in proti usodi se ne more nihče niti pritoževati, niti vložiti tožbe.

Deklici v opomin.

Oj deklica prevzeta, visoko ti letiš, bežijo mlada leta, pomisli, kaj dobiš. Le trudi se, le trudi, da ženina dobiš, na starost brez mozička gorje je in pa križ. Pač prvi zvitež bil je, te vodil je za nos, preveč je bil namazan, mu nisi bila kos. Prišel za njim je drugi, je bil nekak mesar, a on je tudi zbežal, ni b'lo mu zato mar. Za tem je prišel tretji, podal ti je roko, a pred poroko zbežal, oj deklica, kaj bo? Saj morala boš iti na konec šo svetá, če sreča to no najde, ti Bog moža ne dá.

NOVA SLUŽBA.

Prisluškoval sem razgovoru dveh poznanih naših »frajlic« na izprehodu.

»Si dobiš službo?«

»Da, v banki.«

»Koliko plače?«

»Pomisli, kaj mi je rekel ravnatelj. Lepa signorina, ako delate 300, ako ne delate 3000 lir mesečno.«

»Je li lep?«

Dalje nisem slišal.

ČUDEŽ URADNEGA DOPISA.

Deželna sodnija v X, okraj, ni sodnija v Y.

Da sodnija v povratku akta obvesti to sodnijo, ako zna ta sodnija, da je našla že parkrat ta sodnija, da ta sodnija ne izvršuje navodila te sodnije...

PRI FOTOGRAFU.

Fotograf (slikarju): »Prosim Vas, denite roko na ramo go-spoda strical.«

Stric (nečaku študentu): »Bolje bi blo, da deneš roko na moj žep, zgledalo bi bolj naravno.«

PRI IZPITU.

Profesor: »Kakšna je ta žival?«

Kandidat molči.

Profesor: »Vaše znanje je nezadostno, ampak častitati Vam pa moram, da ne poznate še — stenice.«

V PRODAJALNI.

»Kakšno razliko imate v vaših raznih vrstah kave n. pr. med prvo in drugo sorto. Mogoče v mešanju?«

»Nikakor ne. To je samo odvisno od zaupanja. Pri prvi vrsti mešamo dobro kavo z nekoliko slabejše vrste, a pri drugi vrsti — slabo z nekoliko boljše vrste.«

NISTA PLAČALA.

Dva juda v restavraciji, potem ko sta se že do dobra najedla:

I. jud: »Si že plačal?«

II. jud: Ne! zakaj prašaš? Si ti že plačal?

I. jud: Tudi še ne, no potem kaj pa čakava, pojdiva!

Laskarjeve sanje.

Laskar rad pripoveduje in vsakdo ga rad posluša; v Ajdovščini in drugod zasluži tudi marsikak kvartincek, ki mu ga plačajo hvaležni poslušalci, kadar se staremu lovcu o grojfo junaško srce in razveže namazani jezik. — Sevé, večkrat razodene tako, ki se v resnici ni nikdar zgodila in se nikdar ne bo. Tako pripovedovanje imenujemo »lovsko latinsčino«; toda gorje onemu, ki bi si upal reči, da Laskar laže. Ako se upa kak mlajši lovec trditi, da ni res, kar pripoveduje pri zadnjem veseljem pogonu pri vinu v veseli družbi, so naš Zuta Laskar hitro ujezi, udari z roko po mizi, z okovanim čevljem po podu, pljune čik iz ust in zavrne neverjetnega Tomaža: »Kaj vi vejste, kaj boste vi šrajali, ko ne boste na lovu šie ubile družka kot kejsno flaško!« Ako pa ga omizje pazljivo posluša in se glasno krobota njegovim zgodbam, potem Zuta pripoveduje eno za drugo, kot da bi jih sipal iz jokava. Nekoč nam je pripovedoval svoje čudne sanje:

»S' noč se m' je sejnalo o hudiču. To nej slabu, vejo, s'm prieci pohledu v te velike sejske bukve an ponejni šie nejkam duobro, tudi lumare so fajni 13, 71 an 89. Glih ta prauie bi znale bit' takuole za ano ternico. Vejo, haspuodje in vejsto vi sosedje, v skrbch s'm zaspau, kjer s'm biu zvečier zasmedu an mu velic mu hamzu nad Trbušec; visoke roglic je jemu, črn in kasmat jiu glih ko hudič s p'kla; pozno po noč s'm pršu damu hamza s'm biu skriu, pej s'm se le bau, de b' ha haspuodi feršner druš dan ne b' našu s suojim p'skom, ka ma strasn fajni nous. — Čejli nuč se m je sejnalo, de me haspuodje arozniki prehanjajo an naenkrat čut'm na hrbitu, glih ko de me je kdu ustrelju. Pej je zie b'la kejsna velika, frdamana bošha, k' me je uklala. Skeleju me je an zdejlu se m je, de je to skelejne od kugle, vejo, an de m je ta kugla vziela živlejne, vejo, an s'm moru na ta družji svejt, vejo. Sviet Pjet'r me nej bofu sprejet, je djau, de s'm biu nim'r an velik huncvet, de s'm strojlu srnjake an hamze u prepovedanem času, de s'm jou (jedel) v prepovedanem času cvrč'k, de s'm kradu huobe an tejsne r'č'i. Jest pej s'm šraju: »Preluhi sviet Pjet'r, jest s'm nim'r mislu, de cvrč'k nej mesuo. Včasih s'm molu in hodu u cirku na Ajngelsko Horo an šie druha boholubna dejla s'm doprmaš!« — Neč nej pomahalu, šie u ta mala nebiesa me nej puštu, u vice tud ne, an s'm sou u p'ku (p'kel). Tam s'm zakašlu an potrklu na velika želejna vrata. Pride an hudič, vejo, glih tejsn je biu, ko moj hamz, k' s'm ha prejšni večier skriu. An ta žuodi me se nejkam prjaznu sprejme

an mi reče: »A ti si, Zuta Laskar z Otl'ce! Le pejd' nuotr, nam buoš kejsnu povejdu!«

»Nu, čie nej druž'ha, to šie ne b' b'lo takuo slabu!« s'm mislu. Ko pridem u p'ku, je b' lu use puhno (polno) želejznih kotlu an u tejh so b'le grejje ne dušice an so upile an jokal an škripale z zobmi; an prusakem kotlu je stau po an hudič an je kuru s kuolnom (premogom) an s smuolo an žieplom, de je strašnu smidejlo. Tud' mene vrže tisti moj hamz, čem rejč', tisti hudič, k' je biu v's poduob'n mojmu hamzu, u an tejsn kotlu an ha zahaca (zakuri) s smolo an kuolnom. Mejdūška, kakuo s'm se začieu potit', v's muokr s'm žie biu, an ta peklejska hudoča je šie podtikala in kur'la. »Nu, zdej pa povej tvoje louske zhošbe an praul'ce!« reče ta peklejska strejla od hudičja. Nej se m' prou lublo, vejo, pej s'm v'nder začieu an pripovedavu ano za druho, vejo. Nu an ta peklejska hudoča se je začieu smejat' an rečat', de je pozab'la na kuoln an

žieplu; nej mi b'lo več takuo tuoplo... Ko s'm pej pripovedavu, kakuo je haspuod aroznik zibu mojga skrit'ga srnjaka an kakuo s'm lokauske babn'ce nafarbu, kejsne lestnuosti de majo hamzove pluč'ce, jetre an hamzove prevace, so poslušali žie hudički od ta druž'h kotlu u tistem kuotu an nejsu nej't'i (kurili), samuo režali so se an smejali a kuol (okoti) mojga kotla. Nu, tejim buogun grejšnim dušicam je vročina tudi odlejgla an so se šie uone zčiele smejat', an takuo s'm spejt doprniešu ano boholubno dejlo. Nu, le nej poslušajo neprej! — Ko se je u tistem kuotu teha peklejskeha brezna vse smejalo namejsto de b'se jokal an škripalo z zobmi, je pršu sam Lucif'r z velikimi hnojnimi vilami an je zbada te hudiče an te grejsne dušice. An ko je zvejdu, de s'm jeh jest prpravu na smejh, je zkrču: »Laskar, marš ven iz p'kla! Ti bi mi frdirbu v's moj meštir!« — V's muokr s'm biu, vejo, ko s'm se zbudil...

čem »Živeli« le zato, ker pijete ves čas iz mojega vrčka.

TOLAŽBA.

Profesorjeva soproga je težko obolela. Domači in okrožni zdravnik sta jo tolažila. Končno napiše zdraynik recept, poigrabi za klobuk, poda bolnici roko in reče: »Bo že, bo že, zato pa vzemite vsak dan od tega tri žličke, dokler ne umrjete.«

NAJPREJ V CIVIL...

Ko se je nekoč neki deček ob ribniku igral, je padel v precej globoko vodo. Neki poročnik je to videl, odložil sabljico in odločno skočil v vodo, da reši dečka. Mimo pa je prišel višji častnik. Poročnik, ki je medtem že zlezal iz vode, se postavi ves moker po vojaško in pozdravi. Častnik ga začudeno ogleduje. Poročnik: »Oprostite, visokost, ravnokar sem potegnil iz vode tegale dečka.« — »Zelo lepo, zelo lepo,« je menil častnik, »toda predno boste drugič zopet hoteli dečka izvleči iz vode, se morate prej preobleči v civilno obleko.«

MODRO.

Zid Izak je pri luninem svitu kramljat s svojim sinčkom. »No, zopet imamo novo luno,« je menil papa Izak. »Papa, kaj pa bo iz stare,« je vprašal sinček. »No, kaj bo iz nje, tepec — zvezda.«

PO PLESU.

Na pustni ponedeljek so imeli mestni delavci svoj običajni ples. Na pustni torek popoldne se ni delalo, pa so se vsi skrokani zbrali »Pri žejni zabici«, da preženejo mucka, ki jim je rogovilil po bučah. Eden izmed mlajših je bil zaročen s hčerjo mestnega grobarja. Pripovedoval, kako imenitno se je zabaval s svojo nevesto, koliko je plesal in kako so ljudje občudovali plesno obleko njegove izvoljenke. »Kako pa je bila oblečena?« vpraša eden izmed gostov, ki ni bil na plesu. »Vsa je bila v svili in svilenih trakovih,« odgovori zaročenec grobarjeve hčere. »En širok trak je imela preko prsi, drugega pa odzadi. Na prvem je bilo napisano: Na svidenjel, na drugem pa: Počivaj v miru!«

Ples trgovskih pomočnikov je trajal do rane zore. Da se je tam tudi mnogo pilo, ni treba menda še posebej povedati. Med zadnjimi plesalci se je opotekal iz dvorane gospod Janez Škarabot. Ko pride na cesto, vidi dolgo vrsto črnobelečnih ljudi, ki so odkritih glav spremljali znanca na zadnji poti. Škarabot se postavi kot zadnji v dolgo vrsto. Godba je igrala žalostinko in Škarabot je v svoji pljanosti mislil, da je še v plesni dvorani. Po taktu godbe je poskakoval. Ko so se mu jele šibiti in trujene noge, vpraša gospoda, ki je korakal s parom pred njim: »Oprostite, gospod lik, ali bo, lik, še dolgo časa, lik, trajala ta kadrilja?«

Preveč svetlobe.

Prefekt: Sokvestirajte solnce, ker dela preveč svetlobe.

(Po »Rumenem kljunu.«)

TEORIJA IN PRAKSA.

Dva zdravnika, ki sta bila dobra prijatelja, sta nastopila službo oba v istem kraju. »A je kot dober človek, a slab zdravnik kmalu napredoval, medtem ko so k »B« vkljub njegovi zmožnosti in znanosti prihajali le redki bolniki. Nekega dne se zdravnika obiščeta in »B« reče »A«: »Kako je to, ljubi prijatelj, da velikost najinih praks stoji v popolnem nerazmerju z najinim znanjem, teorije in zmožnostmi?« »A« ga pelje k oknu in mu reče: »Koliko ljudi vidiš spodaj na cesti?« »B«: »Kakih sto jih bo.« »A«: »Dobro, toda koliko pa

metnih je med njimi?« »B«: »Kvečjemu pet.« — »No, vidiš,« je rekel »B«, »tistih 5 procentov jih prihaja k tebi, ostalih petindevetdeset pa k meni.«

ŽIVELI!

Gospod Počasné sedi v gostilni, njemu nasproti pa zelo nervozen gospod. Kadar ta popije požirek piva, mu reče Počasné: »Živeli!« To traja nekaj časa. Slednjč je gospodu tega dovolj in nahruli Počasneto: »Saprament, prepovedujem vam, da mi rečete »Živeli« vselej kadar pijem.«

»Oh, moi dobri gospod,« je dejal Počasné mirno. »Jaz re-

Mlada Zora se imenuje nova knjiga, ki je izšla te dni v Gorici.

Mlada Zora stane L 3.30 izvod.

Mlada Zora se vdoči v »Narodni Knjigarni« v Gorici, Via Carlucci št. 7.

Žk in Frsk.

Žk pričakuje z ženo taščo na postaji. Pride vlak, tašča izstopi in se nemalo začudi, ko vidi, da jo Žk niiti ne pogleda. Da ga nato opozori, mu reče: »No, gospod Žk, res je čudno, da ste me prišel pozdraviti kar na postajo.«

»Oprostite«, odgovori Žk, »prišel sem samo radi prtljage.«

»Radi prtljage? Pa jaz nimam ničesar drugega kot samo ta ročni kovček, ker mi, slim takoj odpotovati nazaj domov.«

Žk: »Tako?! No, potem mi pa bodite priščno pozdravljen!«

»Vidiš Žk,« reče gospa svojemu možu, »zadnji servis za kavo, je bil najboljši izmed vseh, kar smo jih do sedaj imeli.«

»Kako to misliš?«
»Seveda. Vzdržal je štiri in pol služkinje.«

Frsk potuje skozi Ljubljano in se ustavi pri Tišlerju, da se najé kislih vampov. Ko se na večerja, zapali cigareto in začne pljuvati, kot za stavo na nasprotni zid.

Pride natak in ves ogorčen pokaže s prstom na tablo, ki je na zidu.

Frsk kima z glavo v znak razumevanja in pljune na sredino table.

»Kaj ne vidite, kaj je zapisano na tabli?« se razsrdi natak, »da je pljuvanje zabranjeno!«

»Vidim, vidim, da piše,« odgovori popolnoma hladno Frsk »toda tam piše, da je pljuvanje po podu zabranjeno in kot ste videli, jaz na pod — ne pljuvam!«

Frsk toži zdravniku, da ga nekaj teži v želodcu. »Nekaj se mi dviga v želodcu, pa čez nekaj časa se zopet spušča in to se mi stalno ponavlja in da vam rečem, je to docela strašno.«

Zdravnik: »Temu pa ni pomoči. Vi ste brzkone požrli — lift (dvigalo).«

Frskova otroka se igrata v sobi. »Ida«, kriči mati, »kaj delaš tak nemir, — vidiš, kako je Mirko priden in miren!«

»Da, mama,« odgovori hčerka, »toda — midva se igrava mož in žena. Jaz sem ti in on

je papa, ko pride pozno zvečer domov.«

Gotovo boste rekli da lažem, če vam pa rečem, da mi je to on sam pravil, potem boste na vsak način pritrdili z menoj, da enakega slučaja niste še slišali.

Neki dan gre Frsk na kvesturo, kjer zapirajo vse one, katerim posebno diši ričet in prežganka.

Službojočemu uradniku se predstavi: »Imenujem se Frsk, privatni uradnik.«

»Čast mi je!« se odzove uradnik. »Kaj pa želite?«

»Vidite gospod, pred par dnevi me je obiskal tat, kateri je nemoteno odnesel ono, kar se mu je zdelo potrebno. Hotel sem Vas naprositi, da se z istim lopovom malo pogovorim.«

»Zakaj pa? Kaj bi hoteli od njega?«

»Hotel sem ga vprašati, kako je mogel vstopiti v sobo, ne da bi mojo ženo prebudil. Jaz to že več let — zaman poizkušam?«

Mali Frsk čita časopis. Naenkrat se obrne k mami.

»Mama, kaj pa je to domača revolucija?«

»To je, dragec,« odgovori mama, »kadar začne papa, ne ni odgovarjati.«

Žk in Frsk sedita pri sladoledu v kavarni.

»Ako se odločim za ženitev,« pravi prvi, »bom popolnoma drugače izbiral kot ti. Moja žena mora imeti toliko denarja, da jo lahko solidno vzdržujem.«

Frsk ni imel navade da laže, ko je pa prilika nanesla, se je moral oprijeti neresnice, samo da mu je sledil zaželjeni

Frskova nezgoda.

Brez komentarja...

aplavz. Neki dan je končal razgovor tako-le: »Orka maštola! Biu s'n pršu na kuanc sveta. Da he napravu samo še an karak, pa he stuopo u — nič...«

Ko sva neki večer prišla s Frskom iz kavarne, se ozre ta v nebo in opazuje poln mesec. Čez nekaj časa reče: »Ke ne! k'ga se t'ku važnga delaš! Ti se samo anbuat na mesec poun, jez s'n pej poun vs'k dan.«

»Frsk,« reče žena, »našla sem pravo ime za novo punčko. Krstiti jo hočemo za Maričko.«

Frsku to ime ni vgajalo, to da znal je predobro, da bo žena na vsak način držala svoje, ker drugače bo takoj prepir v hiši, zato se posluži zvijače:

»Lepo ime,« pravi »zelo lepo ime, Marica. Tudi moja prva ljubezen se je imenovala Marica.«

Kratek odmor — nato ona: »Ah, ne, bolje, da jo krstimo za Ido, naj ona nosi mamino ime!«

Frsk se je namuznil...

»Ti, ki znaš vse,« reče neki dan Frsk Žku, »povej mi vendar, kako dolgo sta bila Adam in Eva v raju?«

»Neumno vprašanje; do prve jeseni.«

»Kako to misliš?«
»Naravno,« odgovori Žk, »kakor so bila jabolka zrela, jih je Eva začela jesti.«

ZE ZOPET SO ME ZAŠILII

Zloglasen uzmovič, pretepač in vagabund je ravno kar odsedel šestmesečno ječo. Vesel svoje prostosti se napije žganja, da obleži in zaspi v cestnem jarku baš nad železno mrežo. Ko se alkohol malo razpuhti, se potepuh zdrami in prime nehoté za železno mrežo kot je bil tega navajen

v zaporu. V prvem hipu ni vedel, kjer je, pa zakolne: »Tri sto hudirjev, kaj pa sem naredil, da so me že zopet zašili?«

PRIPOROČILO.

Kramar: Kupite zadnjo zobno krtačico, ki jo še imam. Večno jo boste imeli.

Gospod. Večno? Čez štiri najst dni bo pa zanič.

Kramar. Kako? Čez štiri najst dni. Saj jo štirinajst dni že jaz rabim.

NEDOLŽNO.

Gospod Potočnik je daroval svoji hčeri za god ilustrirane ga Prešerna.

Hči: »Le škoda, da so ilustracije tako slabe.«

Oče. »Kaj hočeš! Vsega pač ne moremo zahtevati od moža.«

VSE OB SVOJEM ČASU.

Lizika je prišla z umazanimi rokami k mizi. »Moje dete,« je dejala mati, »ali si me že videla kdaj s tako umazanimi rokami?«

»Ne,« je dejala Lizika. »Jaz ne! Toda moja mati.«

OD VNANJE STRANI.

Neki knet je hotel vzeti za hlapca nekega postopača. Da bi se prepričal o njegovem znanju, ga je vprašal:

»Ali veš, od katere strani se molze krave?«

»Vem. Od vnanje strani,« je bil odgovor.

DOBRO TAKO.

Neka žena je prosila svojega moža, naj pusti pitje njej na ljubo.

»Kako?« je vprašal ta. »Saj še nikoli nisem pil tebi na ljubo.«

DOBRO SE RAZUMETA.

Prva: Kako se ti kaj razumeš s svojim možem?

Druga. Izborno. Jaz sem mu že trikrat ubežala, on me ni pa samo enkrat.

MED OTROCI.

Pepček k Marički: Hočeš postati v bodoče moja žena? Da! No, potem mi sezuj čevlje.

Trgovci
šole
županstva
ne pozabite

kupovali svoje potrebščine edinole v

Narodni Knjigarni v Gorici
Via Carducci št. 7.

Knjigarna se je bogato založila s šolskimi in pisarniškimi potrebščinami. — Glede kakovosti blaga in cen največja konkurenca!

Pisma.

IZ BOLOGNE.

Damo Ti vediti, da je te dni priletel eden Tvojih poslancev v našo kasarno avtomobilistov, ki se nahaja v Bolonji; hotel nas je presenetiti. Truden se je vsel na en kamjon in z milim očesom gledal, kako jemo pašto šuto.

Uslužbeni častnik ga je opazil in s pomočjo par drugih so ga vjeli in zaprli v ječo, ker se revež ni znal zagovarjati ter so ga imeli za nevarnega ovaduh. Tam so mu dali jesti kruh in čisto vodo. Revež bi kmalu umrl od lakote in vročine.

Mi smo mu dali pašte ali revež je ni mogel jesti, ker je brez soli in obeljena s kuhinjo.

Oni ni vedel, da v Babiloniji ni morja in imajo naše luže sladko vodo in iz te ni mogoče delati soli.

Mi Slovenci smo se zbrali in smo rekli, da je Čuku treba pomagati ubežati, če ne pusti kosti v tujem mestu.

Zvečer istega dne se nam je to tudi posrečilo. Prej ko nas je zapustil, nam je nekaj obljubil, ker vemo, da mož pisanja ne bo vrget v koš.

Za sedaj nam ne ostane drugega kot pozdraviti Tebe, stariše, brate in sestre in tudi na dekleta ne pozabi.

Lino Vlak, Strešek Lojze, Ščuka Albert, Zvečerič Renat, Trevizan Marij, Magris Friderik, Trst; Zika Anton, Abbazia; Sužanji Konstantin, Voloska; Košič Matej, Vodice; Kosuta Anton, Fabris Friderik, Krajnc Mcheli, Pola.

IZ MODENE.

(Sedaj Zocci na vajah.)

Pošiljamo srčne pozdrave fantje vojaki letnika 1904, ki služimo pri 2. težkem polku topništva, vsem našim starišem, bratom, sestram, dekletom in fantom, posebno letniku 1905, katerega mi čakamo, da nas reši te nezmanjkljive pašte, katere smo že davnaj siti. Iz Modene so nas podili, v Zocco smo se prilovili, tukaj smo na nabrežji topničarji Modeneži! Ko hitro se je šlo po cesti, dekleta je bilo na vsakem mestu, gledale so nas prav vse, kakor mlade paštarje. Tukaj v tem le Zocci so možje kot čoki, dekleta pa kot špice, imajo drobno lice. Prvi dan so vsi zmedlehi, mislili da smo medvedl, zdaj pa bo te pesmi konec, stavi kuhar pašto v lonec.

Ivan Vidrih, Goče nad Vipavo. — Knez Angelo, Tamatarca, Prosek. — Bandel Emilij, Branica. — Maver Anton, Lokve pri Divači. — Mužina Jožef, Gropada. — Pontar Viktor, Kobarid. — Kosovel Franc, Ravne. — Gruden Edvard, Nabrežina. — Černe Leopold, Grgar. — Stanič Alojz, Neko vo. — Jerončič Ivan, Kostanjevica. — Torkar Franc, Bača. — Zerjal Jožef, Bandel Alfonz,

Pliskovica. — Leban Anton, Zadlaž, Jeram Jakob, Bukovo. — Kragelj Jožef, Zatočnin. — Jarc Anton, Prapotno. — Sorli Franjo, Sv. Lucija, Straus Vinko, Idrija. — Čigoj Silvan, Rihemberk. — Uršič Ivan, Kobarid. — Suša Jožef, Dol vas pri Senožečah. — Makuc Franc, Nanut Ludovik, Brisko Emilij iz Štandreža. — Bajc Franc, Višnje.

IZ RIMA.

Srčne pozdrave pošiljamo spodaj podpisani fantje 4.0 in 8.0 Cete, 82.0 pešpolka iz Rima, vsem starišem, bratom, sestram in prijateljem posebno pa našim slovenskim dekletom, vojak Rudolf Petrič v imenu ostalih tovarišev.

Rudolf Petrič. — Idrija; Legiša Ivan. — Devin; Rutar Jakob. — Tolmin; Klemenčič Anton. — Idrija; Puntar Edvard. — Prosek pri Trstu; Znidaršič Josip iz Mlina pri Dobri; Čehovin Peter. — Gaberje; Primožič Josip. — Oslavje; Močnik Franc. — Kneza; Savli Anton. — Selšče; Princič Ivan. — Podšabotin; Ko-

sovelj Anton. — Osek; Adam Pepi. — Petelinje; Krivič Jože. — Lokve; Slavec Mirko. — Mačkotje, Verč Anton. — Šmarje; Forca Matija. — Ilarije; Juriševič Anton. — Poljane; Samsa Anton. — Erjavce; Zagar Matija. — Magozd; Antonič Leopold. — Vojsčica; Marvin Angel, Standrež; Jerman Štanko. — Zavrč; Zavrč.

IZ MILANA.

Najlepši pozdrave pošiljamo vsem slovenskim fantom in dekletom od 68. pešpolka iz Milana.

Kovačič Josip, Avogadro; Avgust, Slavec Josip iz Bistrice Iskra, Satur, Vodopivec, Zorc, Marinšek, Karol, Glazar, Skok, Zgaga, Kogovšek, Zerjal, Juršinovič in Jakus.

Pravišo zatolminka dekleta, da jo je dopisnik iz Zatolmina skupil, ker Zatolminke že ne bo dobil, če jo ne bo kupil. Lajo usnubiti, kakor zaslužiti, je rekel nekdo, ko se je bogato oženil. Si fantič ti falil.

Profesorska.

Gospod. Ali stanuje v tej hiši gospod profesor Nadloga?
Profesor Nadloga. Da, tu zgoraj. Toda šel je ravno pred pol minute z doma in se ne povrne pred deveto zvečer.

IZ AMERIKE.

Mister James je bogat fermer v Severni Ameriki. Njegovo veliko posestvo je oddaljeno mnogo sto milj od najbližjega večjega mesta, kamor pošilja svoje bogate pridelke. Kupčija mu gre gladko, njegov najboljši odjemalec mu redno pošilja dolarje za kupljeno žito itd. in naš James zato mnogo let ni čutil potrebe in želje zapuščati svojega posestva in po nepotrebnem tratiti zlati čas in denar za zabave v mestu. Desetletja se ni brigal za vse te nove izume kot so telefon, brezžični brzojav itd., še avtomobila ni poznal. Po mnogih letih ga povabi njegov trgovski prijatelj v mesto. James se konečno odloči na dolgo potovanje, osedla konja in vzame še enega svojih uslužbencev seboj. To gleda električni tramvaj, ki hiti brez konj po cesti, še bolj pa se je čudil avtomobilom. Njegov prijatelj ga povabi na slunch

(zajutrek) in potem na izlet v svojem avtomobilu, ki ga je vodil sam gospodar. »Pa ni nevarna taka vožnja?« vpraša James. »Bodite prav brez skrbi, jaz poznam svoj voz kot uro v žepu.« Ko prideta na široko cesto izven mesta, je vozil avto z hitrostjo 120 km na uro, da je Jamesu kar sapa zastajala. Prijatelj mu med potjo tolmači mehanizem voza. Baš ko mu je hotel pokazati, kako se avtomobil vstavi, se radi radovednosti Jamesove in radi nepazljivosti gospodarjeve, zažene voz z vso silo v debelo drevo ob cesti. Oba padeta na mehko travo in ko pobereta svoje kosti, vpraša James prijatelja: »Alright! Izvrstno! Ali povejte mi, dragi prijatelj, kako pa se vstavi avto, ako ni blizu kakega drevesa?«

Ljubljanski velesojem ni znameniti

samo radi tega, ker ga obično mnogo razstavljavcev in obiskovalcev ampak v prvi vrsti tudi zato, ker bo mogoče dobiti ob tej priliki po vseh ljubljanskih knjižarnah

TRI NOVE KNJIGE

ki so jih izdali goriški Slovenci.

1. Zadnji dnevi v Ogleju.
2. Mlada Zora.
3. Sv. Frančišek Ksaverski.

Miša naj ne zapusti sojma brez teh knjig.

NEVARNA HRANA.

Mlada soproga je prvič pravila pečenko svojemu možu. »Če je ne boš nič več jedel,« je dejala čez nekaj časa, ko je videla, da se mož pečenke brani. »Jo moram dati psu in to bi bila škoda.«

»Res,« pravi mož, »bi bilo škoda za psa, ki je še tako mlad.«

SE ŽE PRIVADI.

Oče. No, ali se je moj sin že priučil novemu poklicu?

Višji natukar. O dal Včeraj je prejel prvo zaušnico.

OBŽALOVANJA VREDNO.

»Zakaj se pa tako jezite, gospod Petrač?«

»Zakaj bi se ne. Moj sin je ubežal svojemu gospodarju in mu je odnesel dva tisoč lir.«

»Ni mogoče!«

»Žalibog, kaj naj počno danes z 2000 lirami. Če bi jih bil odnesel vsaj 200.000.«

ON POZNA TO.

»Nekoč so se dobili tako dobri slikarji, ki so znali naravo tako dobro naslikati, da je kar veselje. Poznal sem slikarja, ki je naslikal pajčevino v kot tako izborno, da se je dekleta trudila cel dan, da bi jo ometla.«

»Da,« je dejal drugi. »Vse je res, kar pripoveduješ. Ono o slikarju rad verjamem, tisto o dekli pa ne.«

PONESREČENO PRILIZOVANJE.

»V resnici, gospica, Vi boste z vsakim letom lepša.«

»O prosim, tako stara pa se vendar nisem.«

MLADA GOSPODINJA.

»Kaj pa brska mlada gospa cel dan po knjigah?«

»V kuhinjski knjigi išče, kako se okuha perilo.«

NEDOLŽNO VPRAŠANJE.

»Kot mi je povedala mama, si se ti že zopet zlagal,« je dejal oče svojemu sinu. »Sramuj se; ko sem bil jaz tako star kot ti, se nisem nikdar nikomur zlagal.«

»Tako,« jo vprašal sinček radovedno. »Kaj pa si se prvič zlagal, papa?«

Pravijo

Pravijo, da so zadnjič pri Fieglu na vrtu trdili, da so Čukovi dovtipi stari in za nič. V dokaz, da so na svetu tudi izvirni in dobri dovtipi, je nekdo izmed družbe priobčil tole: — Po noči pride nekdo klicat zdravnika: »Hitite, go spod doktor! Naš malček je požrl rokopolje!« Zdravnik, nevoljen: »Naj požre še urednika!« — Če je resnica, da morajo biti dovtipi vsaj polovico tako stari kot urednik, potem je res vse v redu.

Pravijo, da so revolucijonarji na Španskem dobili 2 milijona žakljev kave, ki so ga mislili zastopati razdeliti klepetuljam. Vsi klubi naših klepetulj, so imeli v ta namen posebno sejo. Ta čas pa je revolucija propadla, nade naših klepetulj pa tudi.

Pravijo, da bo Zk ob njegovem prihodu najprvo destiliriral in pregledal dušo Frska, katera boluje na boleznih črne barve ter bo vse moči dal, da se le reši pogina v narodu nadebnega Frska.

Pravijo, da boče tudi Sv. Jakob pregledal, kaj tam pravijo ter bo z dokazi podprl nekaterim strahopetcem precejšnjo zavednost.

Pravijo, da nekateri Zka komaj čakajo, čeravno jih resnica v oči kolje.

Pravijo, da so imeli ob desetletnici napovedi vojne demonstracije proti vojni. Del listov se norčuje iz teh demonstracij, in ta del je »Ki-ki-ri-kovski«.

Pravijo, da so imeli Angleži ob desetletnici vojne veliko parado bojnih ladij. Tudi demonstracija svoje vrste. Za mir je vedno tisti, ki je tepen.

Pismo.

IZ TURINA.

Pozdrave pošiljajo vojaki: Zvokelj Milan iz Dolenje pri Avdovščini; Viteznik Franc, Hrašče pri Št. Vidu; Kobal Anton iz Planine pri Vipavi; Pipan Franc iz Planine pri Vipavi; Lokar Franc iz Lokavca pri Ajdovščini; Hladnik Ivan, Col nad Vipavo; Kovačič Franc iz Podmelca; Rijavec Stanislav iz Grgarja; Feltrin Franc iz Št. Viške gore; Praček Mart., Dolgapoljana, Karlovin Domenico, Gorenjepolje; Ukmar Jožef, Gaberje na Vipavo; Ferjančič Franc, Vipava; Klavžar Josip, Grahovo; Kačar Jožef, Idrija ob Bači; Štrukelj Ivan pri Tolminu; Humar Stefano, Grgar; Stanič Stefan, Kamence pri Anhozem; Černač Anton iz Prestranka; Štok Franc, Povir pri Sežani; Zvanut Jožef, Podraga pri Vipavi; Lavrenčič Anton, Podraga pri Vipavi; Brajnik Rafael iz Dekani; Česnik Herman, Selce pri Kučku; Nuk Franc, Zalaj; Kinkela Ivan, Jelšane; Marinšek Andrej iz Brezja pri Razdrtem.

POZDRAV IZ ALESSANDRIJE.

Najlepše pozdrave pošilja mo slovenski fantje iz tujine v našo slovensko domovino. Nahajamo se pri susistenci v Alessandriji. A mi fantje letnika 1903 vam kličemo: na svidenje v najkrajšem času...

Ivančič Viktor, Kobarid. — Tonšič Franc, Sovodnje. — Križmančič Avgust, Gropada. — Gomizelj Jožef, Dutovlje. — Payšič Stefan, Gorica. — Rožič Ivan, Borjana pri Kobaridu. — Markežič Jovakin, Sverbo Jožef, Tomšič Anton, Juriševič Anton, Palčič Just, Cerin Jožef, Krbavac Ivan, Gerzenič Jakob, Buzet. — Črnc Mihael, Izola. — Basic Jožef, Koper. — Kulcic Matevž, Stranič Anton, Pazin. — Kolarica Anton, Pazin. — Stare Marjo, Loka.

SVARILO.

»Če se še enkrat dotakneš s komolcem moje zaročenke, potem si vtakni v žep svoje papirje, da bodo lahko tvoje truplo identificirali.«

ZLOBNO.

Sodnik. Koliko ste stara? — Priča. Petindvajset. — Sodnik. Kdaj ste bila toliko stara?

TAKO JE.

On (svoji ženi). Dobro. Jaz se že ločim od tebe. Toda ti mi v prvi vrsti priskrbi dobro in premožno partijo, ki te bo po tvojem odhodu nadomestovala.

ODLOČNOST.

Slavni moskovski zdravnik profesor Saharjin je bil jako hiter in odločen. V zadnji bolezni carja Aleksandra III. (1881-1894) so ga poklicali za libog prepozno, da bi ga še rešil. Značilno pa je, kako je potoval. Moskovski guverner je dobil povelje, naj ga pošlje v Petrograd, ordonančni častnik mu je naročilo izročil in opomnil, naj potuje z brzovlakom, ki gre čez tri ure iz Moskve.

»Kaj, brzovlak?! Vi najbrž ne veste, kaj govorite! Car je bolan! V pol ure mora biti pripravljen poseben vlak!«

Prišedši v Petrograd je najprvo zapovedal, naj bo poseben vlak pripravljen tudi še za vožnjo nazaj v Moskvo, potem je šel pa v zimsko palačo. Pribočnik carjev ga je sprejel in rekel, da je pripravljena zanj posebna soba, kjer naj se preobleče.

Saharjin odvrne: »Preobleči? Kaj pa mislite? Veličanstvo je bolno, želi me in mu prav gotovo ni na tem, kako sem oblečen. Peljite me naravnost k njemu!«

Car je ležal v postelji, vsa okna so bila zaprta in zastrita. V kotu so stali trije zdravniki. Niti besedice jim ne reče, temveč zavpije: »Kakšen zrak! Takoj odprite okna!«

Brez obotavljanja gre k carju, ga pregleda, drži več minut njegovo glavo v rokah, ne

govori pa nič. Osupnjeni zdravniki šepetajo. Reče jim, naj bodo tiho, zopet premišluje in pravi nazadnje: »Pravite vse potrebno, bolniku bomo vzeli kri!«

»Ali je to res potrebno?«, reče eden od zdravnikov.

»Če bi ne mislil, da je neobhodno potrebno, pa bi ne ukazal.«

Po izvršeni operaciji reče zdravnikom: »Sedaj bo car zaspal, imeti mora mir, pojte ven!«

Peljali so ga v sobo, kjer je bila pogrnjena zanj miza; rekel je, da ne bo jedel, temveč da gre takoj nazaj v Moskvo. Vprašali so ga za honorar. »No maram denarja!« Dali so mu visok red; ne pogledavši ga je vrgel v kovčeg. Poklical je carjeve zdravnike, povedal jim, kako ga morajo zdraviti in kakšne napake so napravili; rekel je: »Torej, sedaj veste, kaj morate narediti!« in je odpotoval.

Listnica uredništva.

Iz Rima: Pesmi nisimo priobčili, ker bi jo morali prekorenito predelati, zato pa nimamo časa. — Pivka. Vas pesem ni zadela, ker Vam ni bila namenjena. Zato se le potolažite. — Slavina: Pesem s Pivke ne misli na Vas. — Pepca. Tudi na vas ni merila, dolga pesem o vdovi. Za bo-

žjo voljo, zdaj hoče biti radi ene pesmi kar 999 vdov vžaljenih. — Zato! min. Dražba deklet je zletela v želodec uredniškega koša. Ni drugače. — Ubelsko. Če bi vaša vas izdajala lasten časopis z naslovom »Kvanta«, bi ta dopis še ne spadal vanj. — Dve babi na trgu. Nista več na trgu. Sta v

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Glas. Verdi 1. nasproti velikemu semenišču v Marzinovi hiši
Topoti in popravljeni ob posteljskih (odlaga zaloga iz Čahostovskih), zaloga manjših stvari blaga ne da budo in na draba.
Blaga najhitreje. Cene strojne nizke.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci št. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov l. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo na, boljši, pristni in garantirani kamal-osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovarov.

EDINA V GORICI

odlikovano

TOVARNA KISA

FRANC KRALJ

v GORICI - Via Cappuccini 9

Izdeluje najboljše vrste kis.

V zalogi ima prstni vrhski kis,
kakor tudi drugi najboljši kis.
Cenjenim odjemalcem se pripo-
roča za obilen obisk.

CENE ZMERNE

POSTREŽBA TOČNA

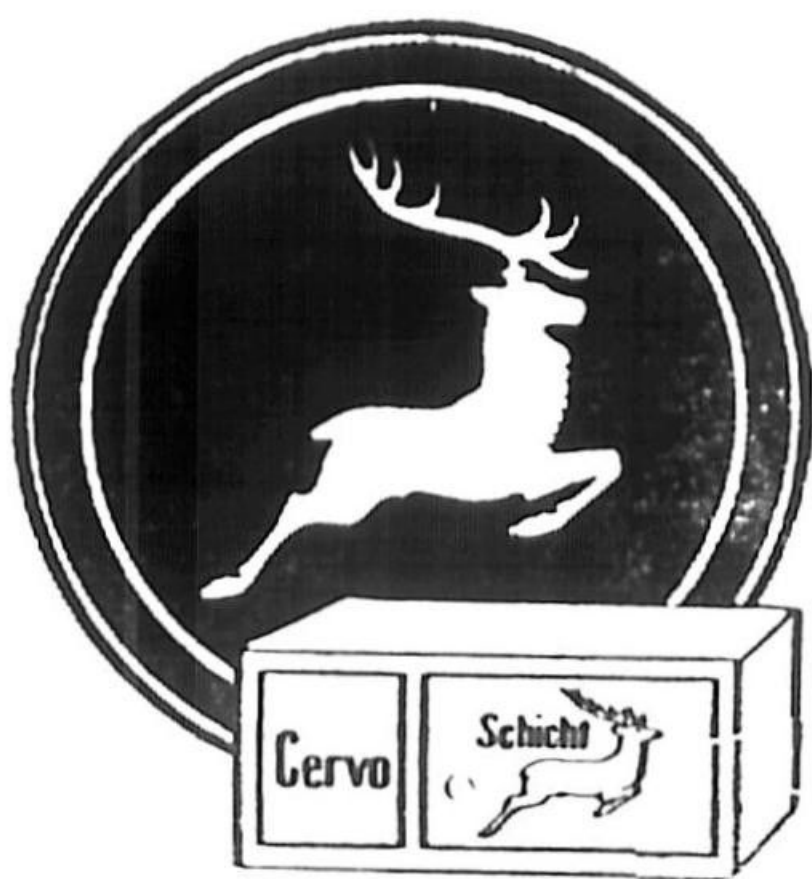
— Kako drago je pivo l...
— A! kaj še! Cena je
padla!

Mala piva stane 70 cent.
velika pa L. 1.40.

— Kje pa?

V sladoleidarni Bal-
dini, Via Mazzini št. 1
(prej Via Municipio), ki ima
tudi veliko izbero razno
vrstnih sladoleidov po L 1.
kos. — Takoj grem tja!

Baldini sprejema tudi napočila
na sladoleid za veselice!

Je
milo pridne gospodinje

ZAŽELJENE POSEBNOSTI V POLETJU:

Sirup tamarindo, zrnal, oranžen, ječmenast, framboa menta a L. 625 kg.
Milanski Bitter - Fernet - Žejogasilec al Selz a L. 13.50-14.50 stekl.
Turinski Vermouth, beli Vermouth - Žejogasilec al Selz a L. 5.50 stekl.
Jajčast Crema Marsala, okrepčevalen za šibke a L. 12.00 stekl.
Likerji Sibilla vzorec Strega - Tunik idealen al Selz L. 13.00 stekl. 7/10
Marsala Trapani extra Supperiore L. 4.50 stekl. 7/10
Belo ital. vino 12 stopinj a L. 4.00 stekl. 2 litra.

Žgalnica likerjev v Gorici, trg Sv. Antona starega št. 7.

Popolnoma varno naložen denar

v JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih

Mestni trg 6 v Ljubljani Mestni trg 6

sprejema vloge na hranilne knjižice
in tekoči račun, jih obrestuje po

8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.

Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Ali ste že plačali naročnino za Čuka
na pač ci za drugo polletje v znesku
Lir 7.50?

Trgovina z manufakturo
ŠKODNIK ANTON

GORICA, Via Seminario 10.

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zednji modl
prodaja za deželo, za Gorico
pri semenlachu v hiši z desetico
trgovca Škodnik Anton, znan povsodl.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec, ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Pozor!

Pozor!

Za poletno sezono, velika izbira
kambrika, perkala, zephirja, in krepa
volne za moške in ženske obleke. Ve-
lika zaloga vsakovrstnega perila za
novice in birmance.

Felberbaum & Rolich

Corso Verdi št. 7.

(prej HEDŽET in KORITNIK)

Na drobno!

Na debelo!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške po-
trebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Velik sejm za čevlje

v GORICI

Via Garibaldi št. 4

Razprodajne cene.

Otvoritev 11. avgusta

Velikanska likvidacija!